

Arrest

nr. 294 872 van 29 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 UKKEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat I. SIMONE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, van Albanese nationaliteit en in het kader van huidig beroep wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders N. L. en L. L., dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) van 30 mei 2022, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”.

2. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeksters ouders eerder op 7 oktober 2019 een eerste en vervolgens op 20 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België hebben ingediend, verzoeken die op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingen-wet ook in naam van verzoekster werden ingediend.

In het kader van dat eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 17 december 2019 beslissingen getiteld “verzoek kennelijk ongegrond”. Het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders werd door het CGVS geweigerd en als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid b en §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde o.a. vast en oordeelde dat de door ouders van verzoekster aangehaalde gezondheidsproblemen van hun tweelingdochters Da. en De. en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en er evenmin zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Albanië een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd vastgesteld dat de ouders van verzoekster in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen aanhaalden waaruit blijkt dat zij Albanië hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en alles in acht genomen, geconcludeerd dat zij geen substantiële redenen opgaven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

Verzoeksters ouders gingen niet in beroep tegen die beslissingen waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Verzoeksters ouders dienden nadien op 20 december 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit volgend verzoek werd door de commissaris-generaal bij beslissingen van 15 maart 2022 niet-ontvankelijk verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor

internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tegen die beslissingen dienden verzoeksters ouders wel een beroep in bij de Raad, en is heden hangende (zaak 272 608, zie infra).

4. Verzoekster diende op 10 november 2021, als begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. In het kader hiervan vond op 22 april 2022 een persoonlijk onderhoud plaats op het Commissariaat-generaal waarbij verzoekster werd gehoord.

Ter staving van huidig verzoek om internationale bescherming worden de volgende documenten neergelegd: een attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië en verzoeksters Albanees paspoort

Op 30 mei 2022 nam het CGVS de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, de thans bestreden beslissing die het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

5. De commissaris-generaal concludeert in de bestreden beslissing dat verzoekster in het kader van haar huidig verzoek geen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen, waarbij hij vaststelt en oordeelt als volgt:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun verzoek van 7 oktober 2019 (waarvoor de beslissing nu definitief is) en 20 december 2021. Je vreest immers dat de gezondheidssituatie van je zussen er bij een terugkeer naar Albanië opnieuw op achteruit zal gaan en dat je en dat je vader opnieuw problemen zal kennen met zijn schuldeiser (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3 en 9). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij beide verzoeken van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar verzoeken ook voor jou geldt.

Wat betreft je opmerking dat je jouw studies in Albanië niet zal kunnen afronden en bijgevolg zonder beroep zal blijven, blijkt uit niets dat je je niet opnieuw zou kunnen inschrijven op school in Albanië (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit je verklaringen dat je ook in het verleden toegang had tot onderwijs in Albanië (CGVS, p. 4). Wat betreft het feit dat je jouw studies in België graag wil afronden en graag hier wenst te blijven, dient verder opgemerkt te worden dat dit een louter persoonlijk motief is dat als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie of de bepalingen van subsidiaire bescherming. Aangaande de door jou aangehaalde in integratie in België, je gaf immers te kennen hier in België te willen blijven omdat je niets meer hebt in Albanië om naar terug te keren (CGVS, p. 9), dient te worden opgemerkt dat dit motieven zijn die op zich evenmin ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en/of integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

Voor wat betreft de verwijzing naar crimineel geweld in Albanië (CGVS, p. 9) moet vooreerst worden opgemerkt dat uzelf nooit het slachtoffer bent geworden van fysiek geweld in Albanië (CGVS, p. 9). Het loutere gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van crimineel geweld is onvoldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 b van de Vreemdelingenwet te vallen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

De documenten die je voorlegde in het kader van je verzoek om internationale bescherming, kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Het document van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië maakte reeds integraal deel uit van de beoordeling van het tweede verzoek van je vader. Je paspoort bevestigt je identiteit en nationaliteit die hier niet betwist worden.”

6.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren

of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijft.

6.2. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift immers hoofdzakelijk tot het hernemen van de problemen die, zoals de commissaris-generaal geheel terecht op goede grond in zijn beslissing opmerkt, al eerder door haar ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming werden aangehaald, met name “de epilepsie van de 2 zussen en naar de problemen met de schulden”, zoals verzoekster het in het verzoekschrift aanduidt (p. 11). Zij erkent also dat haar verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op de feiten die haar ouders in hun verzoeken om internationale bescherming hebben aangebracht, en gaat op die al eerder ingeroepen elementen in haar verzoekschrift opnieuw op in.

Wat betreft de gezondheidssituatie van verzoeksters tweelingzussen en het feit dat hun gezin (hierdoor) dagelijks en op elk niveau geconfronteerd zou zijn geweest met discriminatie in Albanië, beklemtoont de Raad dat deze elementen dus reeds uitgebreid aan bod kwamen en hierover omstandig werd geoordeeld in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters ouders dat ook in naam van verzoekster werd ingediend.

Overigens werden die gezondheidsproblemen en de discriminatie die zij ten gevolge hiervan zouden ervaren ook door verzoeksters tweelingzussen De. en Da. zelf nog eens aangehaald in het kader van hun eerste en nadien hun volgend verzoek om internationale bescherming. Hun eerste verzoek werd geweigerd en kennelijk ongegrond bevonden, en hun tweede verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Het beroep dat zij tegen die laatste beslissingen indienden werd verworpen bij 's Raads arresten nr. 246 370 van 17 december 2020 (zus De.) en nr. 247 889 van 21 januari 2021 (zus Da.) In die arresten wordt uitgebreid ingegaan op en gemotiveerd over de voormelde elementen inzake de medische situatie van en de problemen die verzoeksters tweelingzussen als gevolg hiervan in Albanië zouden hebben ervaren. Een eenvoudige lezing ervan biedt duidelijkheid over hetgeen in dat verband werd geoordeeld.

Verzoekster laat bovendien thans geheel na om haar niet nader toegelichte en niet in het minst onderbouwde argumentatie in het verzoekschrift dat “Deze gezondheidssituatie heeft daarenboven een rechtsreeks gevolg voor verzoekende partij waardoor verzoekende partij zelf een slachtoffer geworden is en er in hare hoofde een reële vrees op vervolging bestaat” (p. 11) ook maar enigszins in concreto aan te tonen.

6.3. Hetzelfde geldt waar in het verzoekschrift op algemene wijze wordt aangevoerd dat er een reële vrees is dat verzoekster het slachtoffer kan worden van crimineel geweld in Albanië.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen.

Met haar algemene opmerking in het verzoekschrift dat “Gezien de geschiedenis van dit gezin, gezien hun jarenlang verblijf in België, gezien de financiële situatie en de schuldenlast van dit gezin, is deze vrees voor verzoekende partij reëel” (sic), maakt verzoekster geen persoonlijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk. Zij toont met een dergelijke algemene uitleg op geen enkele manier aan dat zij actueel persoonlijk een nood aan internationale bescherming heeft.

6.4. In weerwil van wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, is en was de commissaris-generaal er geenszins toe gehouden om in casu informatie over de algemene (veiligheids)situatie in Albanië aan het administratief dossier te voegen. Bovendien staat niets verzoekster in de weg dergelijke informatie zelf bij te brengen, te meer nu zij deze zelf van belang lijkt te achten, zonder verder te verduidelijken waarom.

6.5. De commissaris-generaal heeft, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster op algemene wijze oppert door dit in het verzoekschrift louter tegen te spreken, wel degelijk en voldoende rekening gehouden met haar profiel als minderjarige, zo blijkt o.a. uit het volgende in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minder-jarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekster werpt hier geen ander licht op. Ze verduidelijkt bovendien geenszins op welke wijze de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar profiel als minderjarige. De Raad duidt er thans op dat verzoekster op dit moment reeds achttien jaar oud en dus meerderjarig is. Dit neemt hoe dan ook niet weg dat het CGVS dus eerder wel degelijk en voldoende rekening heeft gehouden met haar minderjarigheid. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

6.6. Verzoekster herhaalt voorts, doch toont op geen enkele wijze aan dat zij zich in Albanië niet opnieuw zal kunnen inschrijven op school en haar studies er niet zal kunnen afronden. Bovendien licht zij niet toe en toont zij op geen enkele wijze aan hoe dergelijke problemen en zulke vrees verband houden met de criteria in het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er verder op dat een langdurig verblijf en integratie in België geen verband houden met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het land van herkomst. Zulke elementen zijn bijgevolg niet relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het heeft geen uitstaans met de beoordeling van verzoeksters situatie in en bij terugkeer naar Albanië en kan dus ook niet weerhouden worden om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

6.7. De Raad wijst er daarnaast op en benadrukt dat de problemen die verzoeksters vader, en meer algemeen hun gezin met een schuldeiser zou kennen, problemen waarover verzoeksters ouders tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming doelbewust met geen woord reppen, reeds uitgebreid werden aangehaald door verzoeksters ouders bij hun tweede verzoek om internationale bescherming. Haar ouders legden in het kader hiervan net als verzoekster bij haar huidig verzoek een attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië neer.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift naar de problemen met die schuldeiser(s) en voormeld document verwijst, en zij net als haar ouders in het kader van hun beroep tegen de negatieve beslissingen van het CGVS inzake hun volgend verzoek om internationale bescherming op algemene wijze opmerkt dat het hun gezin met betrekking tot die verklaarde problemen met en vrees voor de schuldeiser(s) aan nationale bescherming ontbreekt, verwijst de Raad naar hetgeen hij in het kader van het beroep van verzoeksters ouders heeft vastgesteld in zijn beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, met name (RvV 272 608):

“1. Verzoekers -verzoeker N. L. en diens echtgenote en thans verzoekster L. L.-, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Verzoekers dienden op 7 oktober 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in.

Hun verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS bij beslissingen van 17 december 2019 geweigerd en als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid b en §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde o.a. vast en oordeelde dat de door verzoekers aangehaalde gezondheidsproblemen van hun dochters Da. en De. en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en er evenmin zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen aanhaalden waaruit blijkt dat zij Albanië hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en alles in acht genomen, geconcludeerd dat zij geen substantiële redenen opgaven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

3. In het kader van het huidig, volgend verzoek om internationale bescherming komen verzoekers met een geheel ander, nieuw relaas op de proppen. Verzoeker verklaart Albanië te hebben verlaten omwille van problemen met zijn schuldeisers. Zo zou C. P., bij wie hij in Albanië 20.000 euro leende, hem bedreigen, en vreest verzoeker dat bij terugkeer naar Albanië zijn leven in gevaar is omwille van die persoon, aan wie hij ondertussen reeds 40.000 euro verschuldigd zou zijn. Verzoekster wijst net als haar echtgenoot, thans verzoeker, op de vrees voor de schuldeisers van haar man.

In het kader van dit volgend verzoek worden de volgende documenten neergelegd: verzoekers oude, vervallen Albanese paspoort, verzoeksters Albanese identiteitskaart, en een attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië, uitgereikt op 11 november 2011 door N. S.

4. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat het moet gaan om een "nieuw element" in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, met name nieuwe elementen of feiten "die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt." In zoverre (in het verzoekschrift) lijkt te worden voorgehouden dat een element nieuw is omdat het nog niet eerder werd aangehaald bij een vorig verzoek om internationale bescherming, gaat men aldus voorbij aan voormelde laatste, doch essentiële voorwaarde.

5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden (vast)gesteld en gemotiveerd dat:

(i) verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, aangezien de aangehaalde gezondheidsproblemen van hun dochters en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen voorafgaand aan hun vertrek naar België niet ressorteerden onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en zij evenmin aannemelijk maakten dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming; dat verzoekers niet in beroep gingen tegen die beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor hen geen beroepsmogelijkheden meer ter beschikking staan met betrekking tot hun vorig verzoek en de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat hen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, doch er in onderhavig geval geen dergelijk element in hun dossier voorhanden is;

(ii) de verklaringen die verzoekers afleggen over de gebeurtenissen die geen verband houden met hun vorig

verzoek, namelijk dat zij Albanië hebben verlaten ingevolge de hoge schulden die zij er hadden en problemen met hun schuldeisers waaronder met C. P. die hen bedreigde, niet overtuigen;

(iii) zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees, deze door hen aangehaalde problemen met hun schuldeisers van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie; waarbij de commissaris-generaal eraan toevoegt dat verzoeker verklaarde dat hij behalve de problemen met zijn schuldeiser(s), waaronder met C. P., geen (andere) elementen wenst aan te brengen met betrekking tot dit volgend verzoek om internationale bescherming;

(iv) niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers voor de door hen aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; en

(v) de door verzoekers neergelegde documenten niet van die aard zijn voormelde vaststellingen te doen wijzigen.

6. Het CGVS heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij komen in wezen niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Met een dergelijk betoog slagen zij er echter niet in de vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

8. Het louter opnieuw in het verzoekschrift aanhalen van de problemen met de schuldeiser(s) is geenszins van aard afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen, waarbij, rekening houdende met en voortgaande op hetgeen verzoekers hierover eerder verklaarden, pertinent en terecht het volgende wordt overwogen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u Albanië verliet ingevolge de hoge schulden die u er had en problemen met uw schuldeisers, waaronder met C.(...) P.(...) die u bedreigde, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Ten eerste is het zo dat u deze gebeurtenissen -, ofschoon u in uw huidig verzoek stelt dat deze de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Albanië en daarenboven uw vrees bij terugkeer naar Albanië bepalen, - op geen enkel moment ter sprake bracht tijdens uw eerste asielprocedure. Integendeel, toen u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had gekend met medeburgers antwoordde u ontkennend (DVZ, vragenlijst CGVS eerste verzoek, vraag 3.7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek bracht u deze problemen geheel niet ter sprake en ook toen, u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had gekend in Albanië, verklaarde u nooit met medeburgers in Albanië problemen te hebben gekend (persoonlijke notities CGVS 1ste VIB, p. 12). U gevraagd op de Dienst Vreemdelingen-zaken in het kader van uw huidig verzoek waarom u hierover tijdens uw vorig verzoek niets verteld heeft, gaf u als antwoord dat dit de wens van uw kinderen was. Bovendien, zo voegde u eraan toe, dacht u dat uw dochters om medische redenen hier (verblijfs)documenten zouden krijgen. U dacht voorts hier werk te zullen vinden en zodoende uw schulden te kunnen terugbetalen. Daarnaast had u schrik dat uw schuldeiser te weten zou komen wanneer u zijn problemen met hem hier zou

aanhalen (DVZ, verklaring volgend verzoek 23 februari 2022, vraag 16). Deze verklaringen houden geen steek. Een asielaanvraag op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een asielzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn precieze asielmotieven. Het feit dat u naliet de essentie van uw vlucht uit Albanië en vrees bij terug tijdens

uw eerste verzoek mee te delen, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld."

Een verzoeker om internationale bescherming dient, overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals o.a. wat betreft de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Verzoekers zijn hier echter geheel in gebreke gebleven. Zij lieten immers geheel na, en dit bovendien geheel bewust door zaken intentioneel achter te houden, de feiten die zij thans als hun vluchtreden uit Albanië bestempelen en die dus de kern van hun verklaarde nood aan en verzoek om internationale bescherming uitmaken, tijdens hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming te vermelden, en zij bieden voor dit verzuim geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Tijdens hun vorig verzoek gaven verzoekers immers louter aan dat hun vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de gezondheidssituatie van hun tweelingdochters Da. en De, waarmee zij dus bewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

Voorgaande vaststelling, alsook de vaststelling dat nadat hun vorig verzoek om internationale bescherming bij de negatieve beslissingen van het CGVS van 18 december 2019 werd afgesloten/beëindigd, zij nog tot 20 december 2021 oftewel ruim twee jaar hebben gewacht om die (niet eerder aangehaalde) vluchtmotieven, met name de beweerde problemen met en vrees voor de schuldeiser(s) voor het eerst aan de Belgische asielinstanties kenbaar te maken, zet de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas, waarmee zij dus nu pas voor het eerst mee op de proppen komen, op ernstige wijze op de helling.

9. Verzoekers slagen er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen waarbij het CGVS voorts terecht opmerkt dat "Zelf indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, dient daarnaast te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw schuldeisers van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband verklaarde u overigens dat u behalve voorgaande problemen met uw schuldeiser(s), waaronder met C.(...) P.(...), geen elementen wenst aan te brengen met betrekking tot dit volgend verzoek om internationale bescherming (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 20)."

Verzoekers betwisten dit niet, doch lijken dit eerder te bevestigen waar thans in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker, over wie in het verzoekschrift wordt aangegeven dat hij "slechts een inkomen van € 100,00 invaliditeitsuitkering per maand" had in Albanië (p. 10), er vanuit ging in België "te kunnen werken en alles terug te kunnen betalen". Dit wijst erop dat hun problemen louter financieel zijn, met name ingegeven door een gebrek aan financiële middelen om hun schuldeiser(s) te kunnen terugbetalen.

Daargelaten de vraag(stelling) waarom verzoeker in België wel zou kunnen werken, maar dit in Albanië waar hij een invaliditeitsuitkering geniet niet mogelijk zou zijn, terwijl het vertrek van hun gezin uit Albanië net door financiële redenen is ingegeven aangezien blijkens hun verklaringen het financiële aspect en met name het niet kunnen terugbetalen van hun schuldeiser(s) aan de basis zou liggen van de ingrijpende beslissing van verzoekers om er uit vrees voor hun leven hun land van herkomst te verlaten, lijken verzoekers te erkennen dat hun vluchtmotieven louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Er is geen nexus met het Vluchtelingenverdrag, noch houden die motieven ook maar enigszins verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

10. Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van verzoekers' relaas en de vaststelling dat de beweerde problemen met en ingeroepen vrees voor de schuldeiser(s) geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, maken verzoekers hoe dan ook niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt in Albanië.

Verzoekers ontkrachten noch weerleggen hetgeen in dit verband in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, en waarbij o.a. op goede grond wordt opgemerkt dat:

- (i) Verzoeker nergens in zijn verklaringen aanhaalt waarom hij de hulp van en/of bescherming van de Albanese autoriteiten niet zou kunnen inroepen;*
- (ii) Verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek stelde nooit enig probleem met de Albanese autoriteiten te hebben gekend;*

(iii) In geval van eventuele (veiligheids)problemen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het gaat geenszins op om, zoals thans in het verzoekschrift, louter algemeen en zonder meer op te merken dat “De Albanese autoriteiten kunnen verzoekende partijen niet beschermen” (sic.). Verzoekers dienen dit immers in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijven, door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over o.a. corruptie in Albanië, zonder deze info echter ook maar enigszins op hun eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift dat het CGVS naar verouderde informatie verwijst, wijst de Raad erop dat op vraag van de Raad, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, het CGVS recent een actualisering van de gelijknamige COI Focus inzake “Albanië Algemene Situatie” (update 15 december 2022) heeft bijgebracht die een zicht geeft op de actuele situatie in Albanië, en de informatie hierin betrekking heeft op de periode tot en met 24 november 2022. Verzoekers zelf lieten na om op voormelde vraag van de Raad, aan beide partijen gericht, om actuele info over de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst bij te brengen, gevolg te geven.

Hoe dan ook volstaat de eerdere algemene verwijzing van verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene landeninformatie en/of -rapporten, waarbij zij voornamelijk op de corruptie in Albanië wijzen, geenszins om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees geen hulp en/of bescherming zouden kunnen willen bieden. Daartoe is het evenwel vereist, en een eerste stap, dat men zijn problemen bij die autoriteiten ook effectief aankaart, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dit ook effectief te hebben gedaan, en zij bieden voor dit nalaten geen afdoende verklaring.

De Raad wijst er voorts op dat waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat van hen geen stappen -het verzoekschrift maakt gewag van “bijkomende stappen”, doch daartoe is evenwel een eerdere, eerste stap vereist-, kunnen worden verwacht omdat hun schuldeiser een machtspositie zou hebben, hetgeen ze overigens geheel nalaten ook maar enigszins aan te tonen met enig concreet gegeven, uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat de geestesde schuldeiser C. P. in Albanië een strafblad zou hebben, hetgeen een indicatie is dat in weerswil van wat op algemene wijze wordt voorgehouden C. P. er dus niet met alles straffeloos weet van onderuit te komen in Albanië.

Uit niets blijkt hoe dan ook dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig geloof wordt gehecht.

Het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming bestaat er geenszins in om, zoals in het geval van verzoekers lijkt te zijn, schuldeisers in het land van herkomst te (trachten te) ontlopen. Dat zulke interpersoonlijke en financiële motieven, die van alle tijden zijn en wellicht overal ter wereld voorkomen, tot bedreigingen aan en een vrees in hoofde van verzoekers zouden hebben geleid, neemt niet weg dat het hen toekomt aan te tonen dat het hen hiervoor in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekers tonen dit echter niet in het minst aan. In dit verband dient beklemtoond dat verzoekers eerder dan/in plaats van naar de Albanese politie, of ruimer justitie en meer algemeen de overheid te stappen, zij ervoor kozen om hun land van herkomst te ontvluchten (met de bedoeling alzo hun schuldeiser(s)) te ontlopen).

Zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissingen opmerkt, doet het door verzoekers neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië van 11 november 2021, geen afbreuk aan voormelde vaststellingen (en beschikbare informatie) inzake de beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië.

11. Bijgevolg lijken, gelet op het voorgaande, verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

6.8. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. De Raad gaat te dezen enkel

na of de verwerende partij al dan niet terecht heeft besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is in casu dan ook niet aan de orde

6.9. De Raad duidt er ten overvloede (nogmaals) op dat verzoekster intussen meerderjarig is.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekster geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 augustus 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken op de rol met nrs 12 en 13 worden tezamen opgeroepen. De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord.

Adv VzP'n stelt het niet eens te zijn met het oordeel dat VzP'n geen nieuwe elementen aangebracht hebben.

Wat betreft de zaak RvV 272 608 stelt zij dat het nieuwe element hun schuldenprobleem met C. P. betreft. C.P. is een machtspersoon in hun land en de Albanese autoriteiten kunnen hen niet beschermen tegen deze persoon. Ze hebben dit niet eerder gemeld omdat ze ervan uitgingen dat de uitleg van de situatie van hun dochters voldoende was. VzP'n menen dat ze een objectief bewijs hebben aangebracht door middel van het attest van de 'vredesmissionarissen'. Het argument dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft, weerleggen ze met de verwijzing naar de inhoud van het attest en dat telt en is waarachtig. Er is veel corruptie bij de politiediensten, de bescherming tegen dergelijke machtsfiguur ontbreekt.

Wat betreft de zaak RvV 278 226 is er inderdaad de link met het dossier van de ouders met hun schuldeiser gezien dit individuele gevolgen heeft voor de dochter, met name doodsb bedreigingen en een gedwongen huwelijk. Maar de beslissing van de ouders zomaar toepassen op de dochter, die een eigen aanvraag heeft ingediend, kan niet daar ze wel degelijk eigen feiten heeft aangebracht.

De vader voegt hieraan toe dat hij alles verteld heeft op het CGVS, een heel lang verhaal waarbij het niet de bedoeling is vandaag dit helemaal opnieuw te vertellen. De moeder wil graag dat de kinderen in België blijven, bij terugkeer is het leven van haar echtgenoot en haar kinderen in gevaar.

De dochter stelt dat bij terugkeer het leven van de vader en haar broers in gevaar is. Ook haar leven is in gevaar want omdat de vader tegen een zeer hoge rente een schuld is aangegaan met voorwaarden, een ervan is het huwen van hun dochter zelfs tegen haar toestemming in. Zij wil niet met iemand trouwen, en haar leven hier verder opbouwen (school, taal...). Intussen werkt ze en probeert ze zoveel mogelijk haar familie te helpen. Ze hoopt dat de Raad zal aannemen wat ze gezegd heeft en dat haar woorden bij god en de rechter zullen aankomen."

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekster ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 30 mei 2023 opgenomen grond.

5.2. Waar verzoekster opmerkt dat er inderdaad een link is met het dossier van haar ouders, met name de problemen met hun schuldeiser, gezien dit individuele gevolgen heeft voor haar, namelijk doodsb bedreigingen en een gedwongen huwelijk, erkent zij, zoals eerder in haar verzoekschrift, dat haar verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op de feiten die haar ouders in hun verzoeken om internationale bescherming hebben aangebracht. Zij bevestigt also hetgeen hierover eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld, in punt 6.2, met name dat haar motieven grotendeels dezelfde zijn als deze die eerder door haar ouders werden ingeroepen.

In zoverre verzoekster vervolgens betoogt dat men niet zomaar de beslissing van haar ouders kan toepassen op haar situatie aangezien zij een eigen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zij wel degelijk eigen feiten heeft aangebracht, raakt zij aan de kern(vraag) van de huidige procedure, met name de vraag of zij bij haar verzoek om internationale bescherming in haar naam ingediend al dan niet eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder door haar ouders namens haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In dit verband dient er opnieuw op te worden gewezen en te worden beklemtoond dat het moet gaan om *"eigen feiten"* die *"bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen"*, zoals eerder uitvoerig werd toegelicht in de beschikking van 30 mei 2023 (zie punt 2).

De loutere vaststelling dat verzoekster bij haar verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend eigen feiten aanhaalt, in die zin dat die feiten niet eerder door haar ouders bij hun verzoeken om internationale bescherming werden aangebracht – zoals bijvoorbeeld (haar argumentatie) dat ze haar studies in Albanië niet zal kunnen afronden en bijgevolg zonder beroep zal blijven, dat zij haar studies graag in België wil afronden en hier wil blijven, haar integratie hier in België en haar algemene verwijzing naar crimineel geweld in Albanië –, volstaat aldus niet om zonder meer te kunnen gewagen van *"eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen"*. Verzoekster lijkt hieraan voorbij te gaan.

Het is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat bij het onderzoek en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de begeleide minderjarige vreemdeling in eigen naam, zoals in casu verzoeksters verzoek, nagaat en oordeelt of er sprake is van zulke eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, heeft de commissaris-generaal zich van die taak gekweten en te dezen terecht besloten dat en afdoende gemotiveerd waarom verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verzoekster brengt ter zitting geen concrete en valabele elementen of argumenten bij die thans anders doen besluiten.

5.3. Wat betreft de overige door verzoekster en haar ouders en hun advocaat ter zitting opgeworpen argumenten, verwijst de Raad naar zijn arrest van 29 september 2023 met nr. 294 871 waarbij wordt gemotiveerd als volgt:

"1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers -verzoeker N. L. en diens echtgenote en thans verzoekster L. L.-, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Verzoekers dienden op 7 oktober 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in België in.

Hun verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS bij beslissingen van 17 december 2019 geweigerd en als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid b en §§ 2 en 3 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde o.a. vast en oordeelde dat de door verzoekers aangehaalde gezondheidsproblemen van hun dochters Da. en De. en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen op zich geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie en er evenmin zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat zij bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er werd vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen feiten of elementen aanhaalden waaruit blijkt dat zij Albanië hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en alles in acht genomen, geconcludeerd dat zij geen substantiële redenen opgaven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

3. In het kader van het huidig, volgend verzoek om internationale bescherming komen verzoekers met een geheel ander, nieuw relaas op de proppen. Verzoeker verklaart Albanië te hebben verlaten omwille van problemen met zijn schuldeisers. Zo zou C. P., bij wie hij in Albanië 20.000 euro leende, hem bedreigen, en vreest verzoeker dat bij terugkeer naar Albanië zijn leven in gevaar is omwille van die persoon, aan wie hij ondertussen reeds 40.000 euro verschuldigd zou zijn. Verzoekster wijst net als haar echtgenoot, thans verzoeker, op de vrees voor de schuldeisers van haar man.

In het kader van dit volgend verzoek worden de volgende documenten neergelegd: verzoekers oude, vervallen Albanese paspoort, verzoeksters Albanese identiteitskaart, en een attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië, uitgereikt op 11 november 2011 door N. S.

4. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad benadrukt dat het moet gaan om een "nieuw element" in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, met name nieuwe elementen of feiten "die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt." In zoverre (in het verzoekschrift) lijkt te worden voorgehouden dat een element nieuw is omdat het nog niet eerder werd aangehaald bij een vorig verzoek om internationale bescherming, gaat men aldus voorbij aan voormelde laatste, doch essentiële voorwaarde.

5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden (vast)gesteld en gemotiveerd dat:

(i) verzoekers' vorig verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing, aangezien de aangehaalde gezondheidsproblemen van hun dochters en de daarmee gepaard gaande financiële en andere problemen voorafgaand aan hun vertrek naar België niet ressorteerden onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en zij evenmin aannemelijk

maakten dat deze problemen verband houden met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming; dat verzoekers niet in beroep gingen tegen die beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor hen geen beroepsmogelijkheden meer ter beschikking staan met betrekking tot hun vorig verzoek en de beoordeling ervan vaststaat, behoudens voor zover er, wat hen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, doch er in onderhavig geval geen dergelijk element in hun dossier voorhanden is;

(ii) de verklaringen die verzoekers afleggen over de gebeurtenissen die geen verband houden met hun vorig verzoek, namelijk dat zij Albanië hebben verlaten ingevolge de hoge schulden die zij er hadden en problemen met hun schuldeisers waaronder met C. P. die hen bedreigde, niet overtuigen;

(iii) zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vrees, deze door hen aangehaalde problemen met hun schuldeisers van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie; waarbij de commissaris-generaal eraan toevoegt dat verzoeker verklaarde dat hij behalve de problemen met zijn schuldeiser(s), waaronder met C. P., geen (andere) elementen wenst aan te brengen met betrekking tot dit volgend verzoek om internationale bescherming;

(iv) niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers voor de door hen aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; en

(v) de door verzoekers neergelegde documenten niet van die aard zijn voormelde vaststellingen te doen wijzigen.

6. Het CGVS heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekers hebben aangebracht in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij komen in wezen niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Met een dergelijk betoog slagen zij er echter niet in de vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen.

8. Het louter opnieuw in het verzoekschrift aanhalen van de problemen met de schuldeiser(s) is geenszins van aard afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen, waarbij, rekening houdende met en voortgaande op hetgeen verzoekers hierover eerder verklaarden, pertinent en terecht het volgende wordt overwogen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt over de gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk dat u Albanië verliet ingevolge de hoge schulden die u er had en problemen met uw schuldeisers, waaronder met C.(...) P.(...) die u bedreigde, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Ten eerste is het zo dat u deze gebeurtenissen -, ofschoon u in uw huidig verzoek stelt dat deze de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Albanië en daarenboven uw vrees bij terugkeer naar Albanië bepalen, - op geen enkel moment ter sprake bracht tijdens uw eerste asielprocedure. Integendeel, toen u in het kader van uw eerste verzoek op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd of u naast de door u aangehaalde problemen nog problemen had gekend met medeburgers antwoordde u ontkennend (DVZ, vragenlijst CGVS eerste verzoek, vraag 3.7). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste verzoek bracht u deze problemen geheel niet ter sprake en ook toen, u expliciet gevraagd werd of u nog andere problemen had gekend in Albanië, verklaarde u nooit met medeburgers in Albanië problemen te hebben gekend (persoonlijke notities CGVS 1ste VIB, p. 12). U gevraagd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidig verzoek waarom u hierover tijdens uw vorig verzoek niets verteld heeft, gaf u als antwoord dat dit de wens van uw

kinderen was. Bovendien, zo voegde u eraan toe, dacht u dat uw dochters om medische redenen hier (verblijfs)documenten zouden krijgen. U dacht voorts hier werk te zullen vinden en zodoende uw schulden te kunnen terugbetalen. Daarnaast had u schrik dat uw schuldeiser te weten zou komen wanneer u zijn problemen met hem hier zou aanhalen (DVZ, verklaring volgend verzoek 23 februari 2022, vraag 16). Deze verklaringen houden geen steek. Een asielaanvraag op zich impliceert immers een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten bieden. Er kan bijgevolg van een asielzoeker worden verwacht dat deze van bij de aanvang van een asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn precieze asielmotieven. Het feit dat u naliet de essentie van uw vlucht uit Albanië en vrees bij terug tijdens uw eerste verzoek mee te delen, wijst er dan ook op dat u bewust de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, waardoor aan de oprechtheid van uw asielmotieven kan worden getwijfeld.”

Een verzoeker om internationale bescherming dient, overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals o.a. wat betreft de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Verzoekers zijn hier echter geheel in gebreke gebleven. Zij lieten immers geheel na, en dit bovendien geheel bewust door zaken intentioneel achter te houden, de feiten die zij thans als hun vluchtreden uit Albanië bestempelen en die dus de kern van hun verklaarde nood aan en verzoek om internationale bescherming uitmaken, tijdens hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming te vermelden, en zij bieden voor dit verzuim geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Tijdens hun vorig verzoek gaven verzoekers immers louter aan dat hun vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de gezondheidssituatie van hun tweelingdochters Da. en De, waarmee zij dus bewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

Voorgaande vaststelling, alsook de vaststelling dat nadat hun vorig verzoek om internationale bescherming bij de negatieve beslissingen van het CGVS van 18 december 2019 werd afgesloten/beëindigd, zij nog tot 20 december 2021 oftewel ruim twee jaar hebben gewacht om die (niet eerder aangehaalde) vluchtmotieven, met name de beweerdde problemen met en vrees voor de schuldeiser(s) voor het eerst aan de Belgische asielinstanties kenbaar te maken, zet de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas, waarmee zij dus nu pas voor het eerst mee op de proppen komen, op ernstige wijze op de helling.

9. Verzoekers slagen er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering in de bestreden beslissingen waarbij het CGVS voorts terecht opmerkt dat “Zelf indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees, dient daarnaast te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met uw schuldeisers van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. In dit verband verklaarde u overigens dat u behalve voorgaande problemen met uw schuldeiser(s), waaronder met C.(...) P.(...), geen elementen wenst aan te brengen met betrekking tot dit volgend verzoek om internationale bescherming (DVZ, verklaring volgend verzoek, vraag 20).”

Verzoekers betwisten dit niet, doch lijken dit eerder te bevestigen waar thans in het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoeker, over wie in het verzoekschrift wordt aangegeven dat hij “slechts een inkomen van € 100,00 invaliditeitsuitkering per maand” had in Albanië (p. 10), er vanuit ging in België “te kunnen werken en alles terug te kunnen betalen”. Dit wijst erop dat hun problemen louter financieel zijn, met name ingegeven door een gebrek aan financiële middelen om hun schuldeiser(s) te kunnen terugbetalen.

Daargelaten de vraag(stelling) waarom verzoeker in België wel zou kunnen werken, maar dit in Albanië waar hij een invaliditeitsuitkering geniet niet mogelijk zou zijn, terwijl het vertrek van hun gezin uit Albanië net door financiële redenen is ingegeven aangezien blijkens hun verklaringen het financiële aspect en met name het niet kunnen terugbetalen van hun schuldeiser(s) aan de basis zou liggen van de ingrijpende beslissing van verzoekers om er uit vrees voor hun leven hun land van herkomst te verlaten, lijken verzoekers te erkennen dat hun vluchtmotieven louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Er is geen nexus met het Vluchtelingenverdrag, noch houden die motieven ook maar enigszins verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

10. Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van verzoekers' relaas en de vaststelling dat de beweerdde problemen met en ingeroepen vrees voor de schuldeiser(s) geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, maken

verzoekers hoe dan ook niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt in Albanië.

Verzoekers ontkrachten noch weerleggen hetgeen in dit verband in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, en waarbij o.a. op goede grond wordt opgemerkt dat:

(i) Verzoeker nergens in zijn verklaringen aanhaalt waarom hij de hulp van en/of bescherming van de Albanese autoriteiten niet zou kunnen inroepen;

(ii) Verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek stelde nooit enig probleem met de Albanese autoriteiten te hebben gekend;

(iii) In geval van eventuele (veiligheids)problemen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het gaat geenszins op om, zoals thans in het verzoekschrift, louter algemeen en zonder meer op te merken dat “De Albaanse autoriteiten kunnen verzoekende partijen niet beschermen” (sic.). Verzoekers dienen dit immers in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijven, door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over o.a. corruptie in Albanië, zonder deze info echter ook maar enigszins op hun eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift dat het CGVS naar verouderde informatie verwijst, wijst de Raad erop dat op vraag van de Raad, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, het CGVS recent een actualisering van de gelijknamige COI Focus inzake “Albanië Algemene Situatie” (update 15 december 2022) heeft bijgebracht die een zicht geeft op de actuele situatie in Albanië, en de informatie hierin betrekking heeft op de periode tot en met 24 november 2022. Verzoekers zelf lieten na om op voormelde vraag van de Raad, aan beide partijen gericht, om actuele info over de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst bij te brengen, gevolg te geven.

Hoe dan ook volstaat de eerdere algemene verwijzing van verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene landeninformatie en/of -rapporten, waarbij zij voornamelijk op de corruptie in Albanië wijzen, geenszins om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees geen hulp en/of bescherming zouden kunnen willen bieden. Daartoe is het evenwel vereist, en een eerste stap, dat men zijn problemen bij die autoriteiten ook effectief aankaart, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dit ook effectief te hebben gedaan, en zij bieden voor dit nalaten geen afdoende verklaring.

De Raad wijst er voorts op dat waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat van hen geen stappen -het verzoekschrift maakt gewag van “bijkomende stappen”, doch daartoe is evenwel een eerdere, eerste stap vereist-, kunnen worden verwacht omdat hun schuldeiser een machtspositie zou hebben, hetgeen ze overigens geheel nalaten ook maar enigszins aan te tonen met enig concreet gegeven, uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat de geveesde schuldeiser C. P. in Albanië een strafblad zou hebben, hetgeen een indicatie is dat in weervil van wat op algemene wijze wordt voorgehouden C. P. er dus niet met alles straffeloos weet van onderuit te komen in Albanië.

Uit niets blijkt hoe dan ook dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig geloof wordt gehecht.

Het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming bestaat er geenszins in om, zoals in het geval van verzoekers lijkt te zijn, schuldeisers in het land van herkomst te (trachten te) ontlopen. Dat zulke interpersoonlijke en financiële motieven, die van alle tijden zijn en wellicht overal ter wereld voorkomen, tot bedreigingen aan en een vrees in hoofde van verzoekers zouden hebben geleid, neemt niet weg dat het hen toekomt aan te tonen dat het hen hiervoor in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekers tonen dit echter niet in het minst aan. In dit verband dient beklemtoond dat verzoekers eerder dan/in plaats van naar de Albanese politie, of ruimer justitie en meer algemeen de overheid te stappen, zij ervoor kozen om hun land van herkomst te ontvluchten (met de bedoeling alzo hun schuldeiser(s)) te ontlopen).

Zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissingen opmerkt, doet het door verzoekers neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië van 11

november 2021, geen afbreuk aan voormelde vaststellingen (en beschikbare informatie) inzake de beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië.

11. Bijgevolg lijken, gelet op het voorgaande, verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

[...]

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 augustus 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees

De zaken op de rol met nrs 12 en 13 worden tezamen opgeroepen. De voorzitter verwijst naar de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord.

Adv VzP’n stelt het niet eens te zijn met het oordeel dat VzP’n geen nieuwe elementen aangebracht hebben.

Wat betreft de zaak RvV 272 608 stelt zij dat het nieuwe element hun schuldenprobleem met C. P. betreft. C.P. is een machtspersoon in hun land en de Albanese autoriteiten kunnen hen niet beschermen tegen deze persoon. Ze hebben dit niet eerder gemeld omdat ze ervan uitgingen dat de uitleg van de situatie van hun dochters voldoende was. VzP’n menen dat ze een objectief bewijs hebben aangebracht door middel van het attest van de ‘vredesmissionarissen’. Het argument dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft, weerleggen ze met de verwijzing naar de inhoud van het attest en dat telt en is waarachtig. Er is veel corruptie bij de politiediensten, de bescherming tegen dergelijke machtsfiguur ontbreekt.

Wat betreft de zaak RvV 278 226 is er inderdaad de link met het dossier van de ouders met hun schuldeiser gezien dit individuele gevolgen heeft voor de dochter, met name doodsb bedreigingen en een gedwongen huwelijk. Maar de beslissing van de ouders zomaar toepassen op de dochter, die een eigen aanvraag heeft ingediend, kan niet daar ze wel degelijk eigen feiten heeft aangebracht.

De vader voegt hieraan toe dat hij alles verteld heeft op het CGVS, een heel lang verhaal waarbij het niet de bedoeling is vandaag dit helemaal opnieuw te vertellen. De moeder wil graag dat de kinderen in België blijven, bij terugkeer is het leven van haar echtgenoot en haar kinderen in gevaar.

De dochter stelt dat bij terugkeer het leven van de vader en haar broers in gevaar is. Ook haar leven is in gevaar want omdat de vader tegen een zeer hoge rente een schuld is aangegaan met voorwaarden, een ervan is het huwen van hun dochter zelfs tegen haar toestemming in. Zij wil niet met iemand trouwen, en haar leven hier verder opbouwen (school, taal...). Intussen werkt ze en probeert ze zoveel mogelijk haar familie te helpen. Ze hoopt dat de Raad zal aannemen wat ze gezegd heeft en dat haar woorden bij god en de rechter zullen aankomen.”

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekers ter zitting, door zich er tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 30 mei 2023. Ze beperken zich immers grotendeels tot het louter herhalen van elementen en argumenten die zij al eerder aanhaalden, waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waar uitvoerig op werd ingegaan en over gemotiveerd in voormelde beschikking. Verzoekers gaan evenwel niet in het minst, laat staan in concreto, in op de inhoud van die beschikking en ondernemen hiertoe zelfs niet enige poging.

5.2. De Raad wijst erop dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door louter reeds eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter ook maar enigszins enige concrete

replik te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in de beschikking, blijven verzoekers hiertoe manifest in gebreke.

5.3. Waar de advocaat van verzoekers ter zitting aanvoert het niet eens te zijn met het oordeel dat verzoekers in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe elementen hebben aangebracht, stipt de Raad de grond in voormelde beschikking aan waarbij wordt “benadrukt dat het moet gaan om een “nieuw element” in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, met name nieuwe elementen of feiten “die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.” In zoverre (in het verzoekschrift) lijkt te worden voorgehouden dat een element nieuw is omdat het nog niet eerder werd aangehaald bij een vorig verzoek om internationale bescherming, gaat men aldus voorbij aan voormelde laatste, doch essentiële voorwaarde.”

5.4. Verzoekers werpen ter zitting opnieuw op dat het nieuwe element hun schuldenprobleem met C. P. betreft, doch ze ontkrachten noch weerleggen op enige wijze de vaststellingen in de beschikking van 30 mei 2023, met name waar onder punten 5 e.v. uitvoerig, concreet en omstandig wordt uiteengezet waarom de Raad van oordeel is dat die schuldenproblemen geen dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn. Verzoekers laten ter zitting geheel na hierop een ander licht te werpen, daar zij niet concreet ingaan op de gronden van de beschikking, laat staan er concrete en valabele tegenargumenten tegen inbrengen.

5.5. De Raad benadrukt dat alzo onder punt 8 van deze beschikking in het bijzonder rekening wordt gehouden met verzoekers’ argumentatie – die zij ter zitting herhalen – waarom zij niet eerder bij hun eerste verzoek, doch pas bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming voor het eerst melding maken van de problemen met hun schuldeisers.

De Raad verwijst vooreerst naar de pertinente motieven in de bestreden beslissing, hernomen in de beschikking onder punt 8, waarin terdege wordt uiteengezet waarom verzoekers’ verklaringen over hun problemen met de schuldeisers niet overtuigen. Verder herneemt de Raad de grond in de beschikking waarbij wordt opgemerkt:

“Een verzoeker om internationale bescherming dient, overeenkomstig artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, zoals o.a. wat betreft de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Verzoekers zijn hier echter geheel in gebreke gebleven. Zij lieten immers geheel na, en dit bovendien geheel bewust door zaken intentioneel achter te houden, de feiten die zij thans als hun vluchtreden uit Albanië bestempelen en die dus de kern van hun verklaarde nood aan en verzoek om internationale bescherming uitmaken, tijdens hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming te vermelden, en zij bieden voor dit verzuim geen afdoende verklaring of rechtvaardiging. Tijdens hun vorig verzoek gaven verzoekers immers louter aan dat hun vertrek uit Albanië enkel was ingegeven door de gezondheidssituatie van hun tweelingdochters Da. en De, waarmee zij dus bewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op hen rust.

Voorgaande vaststelling, alsook de vaststelling dat nadat hun vorig verzoek om internationale bescherming bij de negatieve beslissingen van het CGVS van 18 december 2019 werd afgesloten/beëindigd, zij nog tot 20 december 2021 oftewel ruim twee jaar hebben gewacht om die (niet eerder aangehaalde) vluchtmotieven, met name de beweerde problemen met en vrees voor de schuldeiser(s) voor het eerst aan de Belgische asielinstanties kenbaar te maken, zet de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas, waarmee zij dus nu pas voor het eerst mee op de proppen komen, op ernstige wijze op de helling.”

Verzoekers brengen ter zitting met een loutere herhalende verwijzing naar de situatie van hun dochters geen elementen aan die hierover anders doen denken.

5.6. Tevens wordt er onder punt 9 op gewezen dat verzoekers’ verklaarde problemen met die schuldeisers louter financieel zijn, met name ingegeven door een gebrek aan financiële middelen om hun schuldeiser(s) te kunnen terugbetalen en dus louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn. Verzoekers gaan ter zitting hier geheel niet op in.

5.7. Verder wordt onder punt 10 vastgesteld en geoordeeld dat uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig

geloof wordt gehecht. Daarbij wordt uitgebreid uiteengezet waarom de Raad tot dit besluit komt, met name:

“Daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van verzoekers’ relaas en de vaststelling dat de beweerde problemen met en ingeroepen vrees voor de schuldeiser(s) geen verband houden met het Vluchtelingenverdrag of met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming, maken verzoekers hoe dan ook niet concreet aannemelijk dat het hen met betrekking tot die verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt in Albanië.

Verzoekers ontkrachten noch weerleggen hetgeen in dit verband in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, en waarbij o.a. op goede grond wordt opgemerkt dat:

(i) Verzoeker nergens in zijn verklaringen aanhaalt waarom hij de hulp van en/of bescherming van de Albanese autoriteiten niet zou kunnen inroepen;

(ii) Verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek stelde nooit enig probleem met de Albanese autoriteiten te hebben gekend;

(iii) In geval van eventuele (veiligheids)problemen, gelet op de informatie waarover het CGVS beschikt, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het gaat geenszins op om, zoals thans in het verzoekschrift, louter algemeen en zonder meer op te merken dat *“De Albaanse autoriteiten kunnen verzoekende partijen niet beschermen”* (sic.). Verzoekers dienen dit immers in concreto aan te tonen, waar zij echter in gebreke blijven, door zich tot dergelijke algemene beweringen te beperken en voor het overige louter te verwijzen naar algemene informatie over o.a. corruptie in Albanië, zonder deze info echter ook maar enigszins op hun eigen persoonlijke situatie te betrekken.

Wat betreft de kritiek in het verzoekschrift dat het CGVS naar verouderde informatie verwijst, wijst de Raad erop dat op vraag van de Raad, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, het CGVS recent een actualisering van de gelijknamige COI Focus inzake *“Albanië Algemene Situatie”* (update 15 december 2022) heeft bijgebracht die een zicht geeft op de actuele situatie in Albanië, en de informatie hierin betrekking heeft op de periode tot en met 24 november 2022. Verzoekers zelf lieten na om op voormelde vraag van de Raad, aan beide partijen gericht, om actuele info over de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst bij te brengen, gevolg te geven.

Hoe dan ook volstaat de eerdere algemene verwijzing van verzoekers in hun verzoekschrift naar algemene landeninformatie en/of -rapporten, waarbij zij voornamelijk op de corruptie in Albanië wijzen, geenszins om aan te tonen dat de Albanese autoriteiten hen met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees geen hulp en/of bescherming zouden kunnen willen bieden. Daartoe is het evenwel vereist, en een eerste stap, dat men zijn problemen bij die autoriteiten ook effectief aankaart, doch uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dit ook effectief te hebben gedaan, en zij bieden voor dit nalaten geen afdoende verklaring.

De Raad wijst er voorts op dat waar verzoekers in hun verzoekschrift aangeven dat van hen geen stappen -het verzoekschrift maakt gewag van *“bijkomende stappen”*, doch daartoe is evenwel een eerdere, eerste stap vereist-, kunnen worden verwacht omdat hun schuldeiser een machtspositie zou hebben, hetgeen ze overigens geheel nalaten ook maar enigszins aan te tonen met enig concreet gegeven, uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt dat de gevreesde schuldeiser C. P. in Albanië een strafblad zou hebben, hetgeen een indicatie is dat in weervil van wat op algemene wijze wordt voorgehouden C. P. er dus niet met alles straffeloos weet van onderuit te komen in Albanië.

Uit niets blijkt hoe dan ook dat de Albanese autoriteiten, omwille van corruptie of om welke andere reden dan ook, verzoekers niet zouden kunnen of willen helpen en bescherming bieden met betrekking tot hun verklaarde problemen en vrees, zo aan hun relaas al enig geloof wordt gehecht.”

Verzoekers herhalen ter zitting dat schuldeiser C.P. een machtspersoon is in hun land, dat de Albanese autoriteiten hen niet kunnen beschermen tegen deze persoon, en dat er veel corruptie is bij de politiediensten en bescherming tegen een dergelijke machtsfiguur ontbreekt. Met hun louter herhalend betoog ter zitting gaan verzoekers volledig voorbij aan hetgeen in de beschikking onder punt 10 wordt gesteld en geoordeeld omtrent deze door hen al eerder aangehaalde argumenten waarmee dus terdege rekening werd gehouden. Aldus slagen verzoekers er niet in hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoekers stellen dat C.P. een machtspersoon is in hun land en dat de Albanese autoriteiten hen niet kunnen beschermen tegen deze persoon, herhaalt de Raad, zoals uiteengezet onder punt 10 van de beschikking, dat dit een loutere blote bewering betreft die op geen enkele wijze met enige concreet gegeven wordt onderbouwd. Dat C.P. enige machtsinvloed zou hebben bij de Albanese overheden waardoor deze overheden verzoeker niet kunnen beschermen tegen deze persoon, wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt. Bovendien blijkt uit verzoekers eigen verklaringen bij de DVZ dat C.P. in Albanië een strafblad zou hebben, hetgeen betekent dat de praktijken van C.P. niet ongestraft blijven en dat de Albanese overheden wel degelijk tegen C.P. optreden, in weerwil van wat verzoekers voorhouden.

Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers dan ook tot op heden niet aan dat hen het in Albanië met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Verzoekers brengen ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bij die anders doen besluiten.

5.8. Onder datzelfde punt 10 in de beschikking wordt voorts met betrekking tot het door verzoekers in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening vastgesteld: "Zoals de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissingen opmerkt, doet het door verzoekers neergelegde attest van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië van 11 november 2021, geen afbreuk aan voormelde vaststellingen (en beschikbare informatie) inzake de beschermingsmogelijkheden bij terugkeer naar Albanië."

De opmerking van verzoekers ter zitting dat het argument dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft in casu wordt weerlegd met verwijzing naar de inhoud van het attest dat telt en waarachtig is en dus een objectief bewijs is, houdt geen steek en is geenszins dienstig. In de beschikking van 30 mei 2023 wordt immers nergens over een mogelijks gesolliciteerd karakter gesproken, doch wordt, zoals uit het hogervermelde blijkt, slechts vastgesteld dat dit attest geen afbreuk doet aan de vaststellingen inzake beschikbare nationale bescherming(s)mogelijkheden bij terugkeer naar Albanië. Nogmaals, nergens wordt in de beschikking van 30 mei 2023 over een mogelijk gesolliciteerd karakter van dit attest gesproken. Verzoekers' betoog hieromtrent mist aldus feitelijke grond en is niet dienstig. Uit dit attest blijkt verder hoegenaamd niet dat verzoekers zich niet zouden kunnen richten tot de Albanese autoriteiten om hulp en/of bescherming te bekomen. Dit attest zegt immers niets over de werking van de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten.

5.9. Het weze herhaald, door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en objectieve elementen aan die een ander licht kunnen werpen op het geheel van de vaststellingen in de beschikking, zoals hierboven samengevat, of anders doen besluiten. Verzoekers uiten verder slechts algemene en niet-onderbouwde opmerkingen zonder deze in verband te brengen met de concrete gronden van voormelde beschikking. Deze blijven dan ook onverminderd en integraal overeind.

Waar op zitting verzoekers op algemene wijze aangeven het niet eens te zijn met het oordeel dat zij bij hun huidig tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen hebben aangebracht, is deze algemene kritiek vanzelfsprekend op zich niet van aard om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete vaststellingen in de beschikking van 30 mei 2023 die alzo doen besluiten.

5.10. Waar voorts wordt betoogd dat verzoeker N. L. alles heeft verteld op het CGVS, dat verzoekster graag wil dat de kinderen in België verblijven en bij terugkeer het leven van verzoeker en de kinderen in gevaar zal zijn, hetgeen ook hun dochter ter zitting betoogt, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat indien al geloof wordt gehecht aan de verklaarde problemen met de schuldeiser(s), niet wordt aangetoond dat het verzoekers ontbreekt aan nationale bescherming in Albanië.

De opmerking van verzoekers' dochter ter zitting dat zij hier haar leven verder wil opbouwen, op het vlak van o.a. scholing en taal, en dat zij hier intussen werkt en zoveel mogelijk haar familie probeert te helpen, heeft louter betrekking op hun situatie hier in België, doch niet op die in Albanië, laat staan op de aldaar voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen gronden en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekers bij de huidige volgende verzoeken geen nieuwe elementen aan, noch zijn er nieuwe feiten aan de orde, die de kans aanzienlijk

groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

5.4. De Raad treedt, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal dan ook bij waar deze besluit dat verzoekster geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 30 mei 2023 opgenomen grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. MAES
-----------	---------